

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 23ης Ιανουαρίου 1995 *

Στην υπόθεση T-84/94,

Bundesverband der Bilanzbuchhalter eV, ένωση του γερμανικού δικαίου, με έδρα τη Βόννη (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Joachim Müller, του Δικηγορικού Συλλόγου του Μονάχου, με αντίκλητους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Jean Wagener και Alain Rukavina, 10 A, boulevard de la Foire,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από την Marie-José Jonczy, νομική σύμβουλο, και τον Norbert Lorenz, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασεως της Επιτροπής, της 4ης Νοεμβρίου 1993, να θέσει στο αρχείο την καταγγελία της προσφεύγουσας, με την οποία ζητούσε να διαπιστωθεί ότι η γερμανική νομοθεσία περί του επαγ-

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γέλματος του φορολογικού συμβούλου αντιβαίνει προς τα άρθρα 59 και 86 της Συνθήκης ΕΚ, και ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τα άρθρα 5 και 90 της Συνθήκης ΕΚ, επειδή παρέλειψε να λάβει τα μέτρα που απαιτούνται προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις διατάξεις της εν λόγω Συνθήκης.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, R. Schintgen και R. García-Valdecasas, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- ¹ Στις 21 Αυγούστου 1992, η προσφεύγουσα, η Bundesverband der Bilanzbuchhalter eV, επαγγελματική ένωση του γερμανικού δικαίου, που συνεστήθη για την προώθηση των οικονομικών και κοινωνικοεπαγγελματικών συμφερόντων των ειδικών για την κατάρτιση ισολογισμών λογιστών, κατέθεσε καταγγελία στην Επιτροπή κατά του Steuerberatungsgesetz της 4ης Νοεμβρίου 1975 (BGBl. 1975 I, σ. 2735), που τροποποιήθηκε επανειλημμένως, τελευταία δε με τον νόμο της 13ης Δεκεμβρίου 1990 (BGBl. 1990 I, σ. 2756) (νόμος περί του επαγγέλματος του φορολογικού συμβούλου, στο εξής: StBerG), καθόσον παρέχει το δικαίωμα ασκήσεως της εργασίας του φορολογικού συμβούλου και συναφών εργασιών μόνο στους φορολογικούς συμβούλους, τους ελεγκτές, τους δικηγόρους και

τους ορκωτούς λογιστές. Θεωρώντας τη νομοθετική αυτή ρύθμιση αντίθετη προς τις διατάξεις της Συνθήκης και, ιδίως, προς τα άρθρα 59 και 86 της Συνθήκης ΕΟΚ (μετονομασθείσα σε Συνθήκη ΕΚ, στο εξής: Συνθήκη), διατύπωνε κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας την αιτίαση ότι παραλείποντας να τροποποιήσει τη νομοθετική αυτή ρύθμιση, παρέβη τα άρθρα 5, δεύτερο εδάφιο, και 90, παράγραφοι 1 και 2, της Συνθήκης. Ζητούσε, κατά συνέπεια, από την Επιτροπή να μερμνήσει, κατά το άρθρο 155 της Συνθήκης, για την εφαρμογή των διατάξεων της Συνθήκης.

- 2 Με επιστολή της 22ας Απριλίου 1993 οι υπηρεσίες της Γενικής Διευθύνσεως Εσωτερική Αγορά και Χρηματοπιστωτικές Υπηρεσίες (ΓΔ XV) ενημέρωσαν την προσφεύγουσα ότι η καταγγελία της πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό 93/4155.
- 3 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 26ης Μαΐου 1993 η ΓΔ XV ανακοίνωσε στην προσφεύγουσα τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι δεν συνέτρεχε, στην προκειμένη περίπτωση, παραβίαση του κοινοτικού δικαίου και της δήλωνε την πρόθεσή της να υποδείξει στην Επιτροπή να μην συνεχίσει την εξέταση της καταγγελίας.
- 4 Στις 4 Νοεμβρίου 1993 η Επιτροπή αποφάσισε να μην δώσει συνέχεια στην καταγγελία της προσφεύγουσας, με το αιτιολογικό ότι δεν συνέτρεχε παραβίαση του κοινοτικού δικαίου. Με επιστολή της 13ης Δεκεμβρίου 1993, η οποία περιήλθε στην προσφεύγουσα στις 17 Δεκεμβρίου 1993, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα σχετικά με την απόφασή της της 4ης Νοεμβρίου 1993.
- 5 Κατόπιν αυτού, με δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Φεβρουαρίου 1994, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.
- 6 Με χωριστό δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 4 Μαΐου 1994, η Επιτροπή άσκησε ένσταση απαραδέκτου, δυνάμει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, και ζήτησε από το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί της ενστάσεως αυτής πριν προχωρήσει στην επί της ουσίας εξέταση της υποθέσεως. Η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της σχετικά με την ένσταση απαραδέκτου στις 13 Ιουνίου 1994.

- 7 Με απόφαση της 7ης Ιουλίου 1994, το Πρωτοδικείο ανέθεσε την εκδίκαση της υποθέσεως σε τμήμα συγκείμενο από τρεις δικαστές.
- 8 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1993, η οποία της κοινοποιήθηκε στις 17 Δεκεμβρίου 1993, λόγω παραβίασεως των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 5, 59, 86, 90, παράγραφος 1, 155 της Συνθήκης και 3 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17).
- 9 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 10 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, η διαδικασία επί της αιτήσεως απαραδέκτου συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως.
- 11 Κατά το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Πρωτοδικείο, αφού ακούσει τον Γενικό Εισαγγελέα, μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη. Στην παρούσα υπόθεση το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) κρίνει ότι είναι επαρκώς ενημερωμένο από τα έγγραφα της δικογραφίας και αποφασίζει ότι παρέλκει η έναρξη προφορικής διαδικασίας.

Επί του παραδεκτού*Συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των διαδίκων*

- 12 Με την ένσταση απαραδέκτου η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή, καθόσον αιτιάζεται την Επιτροπή ότι δεν κίνησε τη διαδικασία κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και ότι ερμήνευσε εσφαλμένως τα άρθρα 59, 86 και 90, παράγραφος 1, της Συνθήκης, αποσκοπεί, στην πραγματικότητα, στην ακύρωση της απόφασης, την οποία έλαβε η Επιτροπή στις 4 Νοεμβρίου 1993, να μην κινήσει διαδικασία αναγνώρισεως παραβάσεως κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.
- 13 Πάντως, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, η προσφυγή είναι απαράδεκτη είτε στρέφεται κατά της απόφασης της 4ης Νοεμβρίου 1993 είτε κατά της επιστολής της 13ης Δεκεμβρίου 1993.
- 14 Αναφορικά με την απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 1993, η Επιτροπή υποστηρίζει, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα δεν είναι αποδέκτης της εν λόγω απόφασης, η οποία αφορά διαδικασία αναγνώρισεως παραβάσεως κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου η Επιτροπή δεν υποχρεούται να κινεί διαδικασία, κατά την έννοια του άρθρου 169 της Συνθήκης, αλλά διαθέτει σχετικώς εξουσία εκτιμήσεως, η οποία αποκλείει το δικαίωμα των ιδιωτών να ζητούν από το όργανο αυτό να λαμβάνει συγκεκριμένη θέση (βλ. τις αποφάσεις της 14ης Φεβρουαρίου 1989, *Star Fruit* κατά Επιτροπής, 247/87, Συλλογή σ. 291, σκέψη 11, και της 17ης Μαΐου 1990, *Sonito* κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-87/89, Συλλογή σ. I-1981, σκέψεις 6 και 7, και τη διάταξη της 23ης Μαΐου 1990, *Asia Motor France* κατά Επιτροπής, C-72/90, Συλλογή σ. I-2181, σκέψη 11).
- 15 Η Επιτροπή υποστηρίζει, δεύτερον, ότι η απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 1993 δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα. Υπογραμμίζει, σχετικώς, ότι κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου μια απόφαση αφορά ατομικώς υποκείμενα διαφορετικά των αποδεκτών της μόνο όταν τα θίγει λόγω ορισμένων ειδικών χαρα-

κτηριστικών τους ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και, κατά συνέπεια, τα εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη (απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή, τόμος 1954-1964, σ. 937), και της 17ης Ιανουαρίου 1985, Πειραιϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, 11/82, Συλλογή 1985, σ. 207). Κατά την άποψη της Επιτροπής, μία πράξη που αφορά τα γενικά συμφέροντα μιας κατηγορίας πολιτών δεν θεωρείται ότι θίγει άμεσα και ατομικά μία οργάνωση η οποία συνεστήθη για την προάσπιση των συλλογικών συμφερόντων μιας κατηγορίας πολιτών, όπως είναι η προσφεύγουσα (απόφαση του Δικαστηρίου, της 18ης Μαρτίου 1975, Union syndicale κ.λπ. κατά Συμβουλίου, 72/74, Συλλογή τόμος 1975, σ. 141, σκέψεις 16 και 17).

- 16 Αναφορικά με την επιστολή της 13ης Δεκεμβρίου 1993, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως πράξη δυνάμενη να προσβληθεί, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης. Πράγματι, όταν σκοπός μιας καταγγελίας, όπως στην παρούσα υπόθεση, είναι να αναγνωρίσει ότι κράτος μέλος παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη, το έγγραφο που απευθύνεται στον καταγγέλοντα προκειμένου να τον ενημερώσει για τη συνέχεια που δόθηκε στην καταγγελία του δεν συνιστά πράξη δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής, δεδομένου ότι η Επιτροπή διαθέτει σχετικώς εξουσία εκτιμήσεως που αποκλείει το δικαίωμα ιδιωτών να απαιτούν από το όργανο αυτό να λάβει συγκεκριμένη θέση.
- 17 Η Επιτροπή προσθέτει ότι ακόμα και αν υποτεθεί ότι η απόφασή της να μην δώσει συνέχεια στην καταγγελία της προσφεύγουσας και, κατά συνέπεια, να μην κινήσει διαδικασία αναγνωρίσεως παραβάσεως κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, στηρίζεται σε πεπλανημένη ερμηνεία της Συνθήκης, το στοιχείο αυτό δεν παρέχει στους ιδιώτες τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 169 της Συνθήκης, καθιστώντας με τον τρόπο αυτό δυνατόν έναν μη προβλεπόμενο από τη Συνθήκη δικαστικό έλεγχο *in abstracto* της νομιμότητας των αποφάσεων της Επιτροπής.
- 18 Στις παρατηρήσεις της σχετικά με την ένσταση απαραδέκτου η προσφεύγουσα τονίζει, πρώτον, ότι αντικείμενο της προσφυγής είναι πράγματι η απόφαση της Επιτροπής της 13ης Δεκεμβρίου 1993, εφόσον αυτή είναι η μόνη απόφαση που γνωρίζει. Η απόφαση αυτή αποτελεί οριστική απόφαση της Επιτροπής, αποδέ-

κτης της οποίας είναι η προσφεύγουσα. Συνεπώς, μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης.

19 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, σχετικώς, ότι, δυνάμει των άρθρων 155 και 169 της Συνθήκης, η Επιτροπή είναι, καταρχήν, υποχρεωμένη να ασκεί προσφυγή κατά κάθε παραβάσεως της Συνθήκης που περιέχεται σε γνώση της (απόφαση του Δικαστηρίου, της 21ης Φεβρουαρίου 1984, St Nikolaus Brenneer, 337/82, Συλλογή 1984, σ. 1051, σκέψη 18). Τονίζει, επίσης, ότι το άρθρο 3 του κανονισμού 17 επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να παρεμβαίνει όταν διαπιστώνει παράβαση των άρθρων 5, 86 και 90 της Συνθήκης. Στην παρούσα υπόθεση συντρέχει προφανής παράβαση του άρθρου 59 της Συνθήκης, καθόσον η ελευθερία παροχής υπηρεσιών που προβλέπει η εν λόγω διάταξη παρακωλύεται σοβαρά, ή μάλλον καταργείται πλήρως, με την επίδικη γερμανική νομοθετική ρύθμιση. Η ρύθμιση αυτή παραβαίνει, επίσης, τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 5, 86 και 90 της Συνθήκης, καθόσον παρέχει μονοπωλιακό δικαίωμα στην λογιστική επιχείρηση DATEV και συνεπάγεται κατάχρηση δεσποζουσας θέσης, κατά την έννοια του άρθρου 86.

20 Η προσφεύγουσα, η οποία δέχεται μεν ότι το Δικαστήριο απέκλεισε τη δυνατότητα των ιδιωτών να ασκούν προσφυγή κατά παραλείψεως, σε περίπτωση αδράνειας της Επιτροπής (απόφαση Star Fruit κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψεις 10 έως 14), ωστόσο υποστηρίζει ότι η παρούσα υπόθεση είναι διαφορετική, επειδή η Επιτροπή, αφού διαπίστωσε ότι η επίδικη γερμανική νομοθετική ρύθμιση συνιστά παράβαση του άρθρου 59 της Συνθήκης, υποστηρίζει ότι οι γερμανοί ειδικοί λογιστές δεν μπορούν να την επικαλεστούν. Συμπεραίνοντας, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι απόφαση της Επιτροπής με την οποία αρνείται να ασκήσει προσφυγή κατά διαπιστωμένης παραβάσεως της Συνθήκης δεν πρέπει να διαφεύγει του δικαστικού ελέγχου που προβλέπει το άρθρο 173 της Συνθήκης, καθόσον μια τέτοια απόφαση συνιστά παράβαση του άρθρου 155 της Συνθήκης και κατάχρηση της εξουσίας εκτιμήσεως της Επιτροπής.

Η κρίση του Πρωτοδικείου

21 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, καταρχάς, ότι το αίτημα ακυρώσεως της επιστολής της 13ης Δεκεμβρίου 1993, που προβάλλει η προσφεύγουσα, αποβλέπει,

στην πράξη, στην ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής να θέσει στο αρχείο την καταγγελία της της 21ης Αυγούστου 1992, απόφαση η οποία ελήφθη στις 4 Νοεμβρίου 1993 και κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα με επιστολή της 13ης Δεκεμβρίου 1993.

- 22 Η απόφαση της Επιτροπής να μη δώσει συνέχεια στην καταγγελία της προσφεύγουσας πρέπει να ερμηνευθεί ως εκδήλωση της βουλήσεως της Επιτροπής να μην κινηθεί την διαδικασία του άρθρου 169 της Συνθήκης κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Πράγματι, η μόνη ευνοϊκή συνέχεια που θα μπορούσε να δώσει η Επιτροπή στην καταγγελία της προσφεύγουσας θα ήταν να κινηθεί κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας διαδικασία αναγνώρισεως παραβάσεως.
- 23 Επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να κινεί τη διαδικασία του άρθρου 169 της Συνθήκης, αλλά διαθέτει, σχετικώς, εξουσία εκτιμήσεως που αποκλείει το δικαίωμα των ιδιωτών να απαιτούν να λάβει συγκεκριμένη θέση (απόφαση *Star Fruit* κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψεις 10 έως 14). Συνεπώς, στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 169 της Συνθήκης τα πρόσωπα που κατέθεσαν καταγγελία δεν έχουν τη δυνατότητα να ασκούν ενώπιον του κοινοτικού δικαιοδοτικού οργάνου προσφυγή κατά της απόφασης της Επιτροπής να θέσει στο αρχείο την καταγγελία τους.
- 24 Συνεπώς, στην παρούσα υπόθεση, η προσφυγή κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να κινηθεί κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας τη διαδικασία αναγνώρισεως παραβάσεως είναι απαράδεκτη (διατάξεις του Δικαστηρίου, της 12ης Ιουνίου 1992, *Asia Motor France* κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-29/92, Συλλογή 1992, σ. I-3935, σκέψη 21, και του Πρωτοδικείου, της 14ης Δεκεμβρίου 1993, *Calvo Alonso-Cortes* κατά Επιτροπής, T-29/93, Συλλογή 1993, σ. II-1389, σκέψη 55, και της 27ης Μαΐου 1994, J κατά Επιτροπής, T-5/94, Συλλογή 1994, σ. II-391, σκέψη 15).
- 25 Πρέπει να προστεθεί ότι ζητώντας από την Επιτροπή να κινηθεί τη διαδικασία του άρθρου 169 της Συνθήκης, η προσφεύγουσα ζητεί στην πράξη την έκδοση

πράξεως που δεν την αφορά άμεσα και ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης και την οποία, εν πάση περιπτώσει, δεν θα μπορούσε να προσβάλει ασκώντας προσφυγή ακυρώσεως (βλ. απόφαση *Star Fruit* κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 13).

- 26 Εξάλλου, αν θεωρηθεί ότι σκοπός της προσφυγής είναι να αναγνωριστει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παραβίασε ορισμένες διατάξεις του κοινοτικού δικαίου, πρέπει να τονιστεί, ότι, κατά τα άρθρα 169 και 170 της Συνθήκης, η εξουσία προσφυγής στο κοινοτικό δικαιοδοτικό όργανο με σκοπό να αναγνωριστει ότι κράτος μέλος παρέβη τις υποχρεώσεις του δεν εκτείνεται στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, αλλά ανήκει αποκλειστικά στην Επιτροπή και τα άλλα κράτη μέλη.
- 27 Το Πρωτοδικείο τονίζει, επίσης, ότι η προσφεύγουσα χαρακτήρισε την καταγγελία της ως αίτηση στηριζόμενη στο άρθρο 3 του κανονισμού 17, καθόσον αφορά παραβίαση των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 5, 86 και 90, παράγραφοι 1 και 2, της Συνθήκης. Η προσφεύγουσα, όμως, δεν κατήγγειλε ενέργειες επιχειρήσεων, αλλά αποκλειστικά ενέργειες της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Υποστηρίζει, ωστόσο, ότι κατά των ενεργειών αυτών μπορεί να εφαρμοστεί η διαδικασία του άρθρου 90, παράγραφος 3.
- 28 Το Πρωτοδικείο συμπεραίνει ότι η καταγγελία της προσφεύγουσας θα μπορούσε, επίσης, να θεωρηθεί ως αίτηση που υποβλήθηκε στην Επιτροπή με σκοπό να της ζητήσει να ασκήσει τις εξουσίες που διαθέτει δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 3.
- 29 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι ακόμα και αν η απόφαση να μην δοθεί συνέχεια στην καταγγελία μπορεί να αναλυθεί ως άρνηση της Επιτροπής να λάβει

απόφαση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης, και πάλι η παρούσα προσφυγή ακυρώσεως είναι απαράδεκτη.

- 30 Πράγματι, πρέπει να τονιστεί ότι το άρθρο 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης αναθέτει στην Επιτροπή την αποστολή να μεριμνά για την τήρηση, εκ μέρους των κρατών μελών, των υποχρεώσεων που υπέχουν, όσον αφορά τις επιχειρήσεις επί των οποίων έχει εφαρμογή το άρθρο 90, παράγραφος 1, της παρέχει δε ρητώς την εξουσία να παρεμβαίνει, εφόσον χρειάζεται, προς την κατεύθυνση αυτή, υπό τους όρους και με τα νομικά μέσα που προβλέπονται σχετικώς.
- 31 Όπως προκύπτει από τις διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 90, καθώς και από την όλη οικονομία των διατάξεων του εν λόγω άρθρου, η εξουσία εποπτείας που διαθέτει η Επιτροπή έναντι κρατών μελών που ευθύνονται για παραβίαση κανόνων της Συνθήκης, ιδίως κανόνων περί ανταγωνισμού (απόφαση του Δικαστηρίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1992, Κάτω Χώρες κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-48/90 και C-66/90, Συλλογή 1992, σ. I-565, σκέψη 32), συνεπάγεται αναγκαστικά την αναγνώριση ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως στο εν λόγω όργανο. Κατά συνέπεια, η άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως του συμβιβαστού μέτρων που λαμβάνουν τα κράτη με τους κανόνες της Συνθήκης, που παρέχει το άρθρο 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης, δεν συνοδεύεται με υποχρέωση παρεμβάσεως της Επιτροπής (απόφαση του Πρωτοδικείου, της 27ης Οκτωβρίου 1994, Ladbroke Racing κατά Επιτροπής, T-32/93, που δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψεις 36 έως 38). Συνεπώς, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που ζητούν από την Επιτροπή να παρέμβει δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 3, δεν έχουν δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως της Επιτροπής να μην ασκήσει τα προνόμια που έχει εκ του άρθρου 90, παράγραφος 3.
- 32 Συνεπώς, είναι απαράδεκτη η προσφυγή κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να απευθύνει οδηγία ή απόφαση στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 3, της Συνθήκης.
- 33 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ³⁴ Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθη και η Επιτροπή έχει ζητήσει την καταδίκη της στα δικαστικά έξοδα, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**

- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 23 Ιανουαρίου 1995.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

K. Lenaerts